

Повідайчик О.С.

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціології та соціальної роботи
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород, Україна
oksana.povidaichyk@uzhnu.edu.ua

**РЕАЛІЗАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЇ ДИФЕРЕНЦІЙОВАНОГО НАВЧАННЯ В
ПРОЦЕСІ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ
СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ**
ORCID ID: 0000-0003-0048-6293

Анотація. У статті досліджується проблема впровадження технології диференційованого навчання в процес науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи, яка зумовлена переходом на дворівневу систему професійної підготовки фахівців. Оскільки вступити до магістратури на спеціальність «Соціальна робота» може кожен випускник бакалаврату, незалежно від здобутого ним попереднього фаху, зазначене ставить магістрів першого року навчання у нерівне становище, зокрема за ступенем їхньої готовності до науково-дослідницької діяльності. Це зумовлює реалізацію в процесі науково-дослідницької підготовки студентів певних педагогічних технологій, зокрема диференційованого навчання.

Мета статті – визначення особливостей реалізації технології диференційованого навчання в процесі науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи.

Завдання дослідження: з'ясувати сутність диференційованого навчання та його особливостей в освітньому процесі; визначити шляхи реалізації технології диференційованого навчання під час науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи.

Методи роботи: аналіз і синтез наукової літератури (для з'ясування ключових понять дослідження); історико-ретроспективний (з метою виявлення особливостей диференційованого навчання в історичному аспекті); систематизація, узагальнення (для формулювання підсумкових положень та висновків).

Встановлено, що реалізація технології диференційованого навчання зумовлена необхідністю «вирівнювання» ступеня готовності майбутніх соціальних працівників до науково-дослідницької діяльності. Обґрунтовано необхідність розробки відповідного навчально-методичного забезпечення підготовки студентів до науково-дослідницької діяльності (диференційованих дослідницьких завдань із поступовим ускладненням навчального матеріалу, різнорівневих самостійних робіт), а також консультування студентів на всіх етапах їхнього наукового пошуку.

Ключові слова: професійна підготовка соціальних працівників, магістр соціальної роботи, науково-дослідницька діяльність, технологія диференційованого навчання, дослідницьке завдання, самостійна робота, консультування.

Вступ. Сучасна ситуація в Україні, яка характеризується відсутністю ефективної соціальної політики, актуалізує значимість компенсаційних механізмів, пом'якшуючих наслідки маргіналізації значної частини населення країни. Одним із таких механізмів, що забезпечує відносну стійкість соціальної системи і мінімізацію наслідків соціально-економічної кризи суспільства, є функціонування сфери соціальної роботи, а також становлення і розвиток професійної соціальної освіти. Формування кадрових ресурсів для соціальних закладів і служб, органів соціального захисту населення, громадських організацій стає одним із пріоритетних напрямів вітчизняної освітньої галузі. Водночас цей процес супроводжується низкою труднощів, які, зокрема, зумовлені переходом на дворівневу систему професійної підготовки майбутніх соціальних працівників. Так, на сьогоднішній день вступити до магістратури на спеціальність «Соціальна робота» може кожен випускник бакалаврату, незалежно від здобутого ним попереднього фаху. Зазначене ставить магістрів першого року навчання у нерівне становище, зокрема за ступенем їхньої готовності до науково-дослідницької діяльності (НДД). У зв'язку з цим актуалізується проблема диференційованого навчання майбутніх соціальних працівників-магістрів у процесі професійної підготовки до НДД.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення джерельної бази засвідчує наявність глибокого інтересу вітчизняних і зарубіжних науковців до проблеми професійної підготовки соціальних працівників. Так, питання філософії освіти та професійної підготовки соціальних працівників досліджують С. Архипова, О. Безпалько, З. Бернфельд, О. Вільманн, Г. Вільфінг, М. Доуел, І. Зверєва, А. Капська, О. Карпенко, Х. Кінтана, І. Козубовська, Г. Лактіонова, І. Ларіонова, Л. Міщик, В. Поліщук, В. Полтавець, Д. Раймонд, Т. Семигіна, С. Харченко, С. Шардлоу. Окремі аспекти диференційованого навчання у вищій школі вивчають В. Галузинський, С. Гончаренко, М. Євтух, М. Лукашук, І. Хмеляр, Г. Юзбашева та ін. В той же час недостатньо дослідженим є питання організації процесу підготовки магістрів соціальної роботи до науково-дослідницької діяльності, зокрема тих, які мають базову вищу освіту за іншою спеціальністю (психологія, соціологія та ін.).

Мета статті – визначення особливостей реалізації технології диференційованого навчання в процесі науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи.

Завдання дослідження: з'ясувати сутність диференційованого навчання та його особливостей в освітньому процесі; визначити шляхи реалізації технології диференційованого навчання під час науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи.

Методи дослідження: аналіз і синтез наукової літератури (для з'ясування ключових понять дослідження); історико-ретроспективний (з метою виявлення особливостей диференційованого навчання в історичному аспекті); систематизація, узагальнення (з метою формулювання підсумкових положень та висновків).

Виклад основного матеріалу. Автором теорії диференціації вважається англійський філософ Г. Спенсер, який наприкінці XIX століття проголосив її загальним законом еволюції матерії від простого до складного. Німецький вчений М. Вебер виокремлював у диференціації наслідки процесу раціоналізації цінностей, норм і відносин між людьми. Французький соціолог Є. Дюркгейм розглядав диференціацію як закон природи про результат розподілу праці. Він пов'язував це поняття із збільшенням чисельності населення, а також зростанням інтенсивності міжособистісних і міжгрупових контактів. Американський вчений Т. Парсонс дав функціональне визначення диференціації і розглядав її як процес, який зумовлює виникнення різних видів діяльності, ролей і груп, що спеціалізуються на виконанні окремих функцій, необхідних для збереження соціальної системи.

У педагогіці інтерес до даної проблеми з'явився спочатку як питання про індивідуально-диференційований підхід, як усвідомлення необхідності гуманного ставлення до студентів шляхом врахування їхніх індивідуальних відмінностей в процесі навчання і виховання (Я.А. Коменський, Ж.-Ж. Руссо, С. Френе, Р. Штейнер). Загальні підходи до диференційованого навчання були обґрунтовані швейцарськими вченими-психологами Е. Клапаредом і В. Штерном у кінці XX ст.

У сучасних умовах диференціація стала невід'ємною характеристикою системи освіти Великої Британії, США, Японії, Франції та ін. країн, де поряд із достатньо розвиненими формами елітарного навчання реалізується принцип рівних можливостей для всіх студентів. Вчений А. Агацці, аналізуючи проект реформи середньої школи Італії, запропонував «впровадження широкої системи індивідуалізованого навчання у формі рівневої диференціації», яка дає можливість вивчати один і той же матеріал на рівнях, які відрізняються глибиною і темпом його засвоєння. Окрім цього, в світовій освітній практиці були апробовані різні види диференційованого навчання, які передбачали диференціацію студентів по здібностям та інтелекту.

В Україні ідея диференціації навчання в освіті набула поширення в середині 50-х рр. XX ст. (у системі вищої освіти у 80-х роках) в контексті суспільно-політичних і соціально-економічних змін (П. Сікорський, В. Шарко, В. Шулик, О. Ярошенко та ін.).

На сьогоднішній день вчені розглядають диференційований підхід як цілеспрямовану діяльність педагога з використанням в умовах як довільного, так і спеціально організованого навчання можливостей урізноманітнення тих чи інших освітніх компонентів (Юзбашева, 2012). Диференційоване навчання полягає у розподілі навчальних планів і програм (Гончаренко, 2006).

Ми будемо розуміти диференційоване навчання як форму організації освітнього процесу, при якій за допомогою визначених змісту, форм, методів, темпів і обсягів навчання створюються оптимальні умови для оволодіння студентами необхідними знаннями, вміннями та навичками.

Диференціацію навчання розглядають у різних аспектах: 1) з позиції функціонування освітньої системи диференціація є принципом її побудови; 2) з точки зору конструювання змісту освіти вона виступає як умова відбору

базового і варіативного освітніх компонентів; 3) з позиції розвитку освіти вона є ціллю формування нової освітньої системи; 4) з точки зору організації процесу навчання вона використовується як засіб індивідуалізації навчальної діяльності.

Диференціація навчання поділяється на рівневу і профільну. Рівнева – це диференціація за здібностями та успішністю в навчанні, а профільна – за нахилами та інтересами (Галузинський & Євтух, 1995).

У контексті нашого дослідження вартою уваги є рівнева диференціація, критерієм якої виступають потреби студентів у додатковому вивченні окремих предметів, тем, питань. Оскільки вступаючи на навчання за освітнім ступенем «Магістр» певна кількість студентів здобула спеціальність за освітнім ступенем «Бакалавр» відмінну від соціальної роботи, в них спостерігається нижчий рівень готовності до науково-дослідницької діяльності, зокрема в частині володіння методами досліджень у соціальній роботі. У зв'язку з цим, на нашу думку, вивчення дисциплін дослідницького циклу («Науково-дослідницький семінар» та ін.), практика студентів та позааудиторні форми навчання на початковому етапі навчання в магістратурі повинні базуватися на диференційованому підході.

При цьому під науково-дослідницькою діяльністю студентів будемо розуміти особливий вид інтелектуально-творчої діяльності, який виникає в результаті функціонування індивідуальних механізмів пошукової активності і передбачає самостійне дослідження, спрямоване на теоретичне й експериментальне вивчення явищ і процесів, обґрунтування фактів, виявлення закономірностей за допомогою наукових методів пізнання.

Узагальнення результатів досліджень щодо впровадження технології диференційованого навчання у вітчизняних ЗВО дало можливість виокремити особливості її реалізації, які передбачають:

- виявлення початкового рівня навчальних досягнень студентів та формування на основі цього однорідних груп;
- визначення єдиних для навчальної групи стратегічних цілей і відмінних для кожного студента тактичних цілей;
- використання опорних конспектів лекцій, методичних розробок, прикладів вирішення завдань;
- забезпечення варіативності змісту навчальних матеріалів та часу, відведеного на їхнє засвоєння кожним студентом у залежності від його успішності;
- керівництво освітньою діяльністю кожного студента з урахуванням його індивідуальних можливостей;
- створення позитивних взаємовідносин на рівні «викладач-студент», які формуються через почуття особистої значущості студента (Хмеляр & Лукашук, 2009).

Підкреслимо, що запровадження технології диференційованого навчання не завжди передбачає групування студентів за певними критеріями. Можливо під час підготовки до НДД в одній групі створювати умови для навчання різних

студентів: пропонувати різноманітні завдання (прості, складні, алгоритмічні, творчі), використовувати різні форми і методи навчання. У контексті нашого дослідження варто відзначити, що диференційований підхід лежить також в основі вибору напряду досліджень соціальних працівників, баз практики, форм участі у позааудиторній дослідницькій діяльності (соціологічних дослідженнях, волонтерській роботі, конференціях, круглих столах та ін.).

Диференційоване навчання є прогресивною формою організації науково-дослідницької підготовки майбутніх соціальних працівників і реалізується:

- на практичних і семінарських заняттях, що вимагає розроблення відповідного навчально-методичного забезпечення;
- під час фронтальної, групової та індивідуальної роботи на лекції;
- в процесі самостійної роботи майбутніх фахівців (Юзбашева, 2012).

Важливою складовою в процесі підготовки студентів до НДД є розробка диференційованих завдань (у рамках певної дисципліни чи практики), які вважаємо за доцільне класифікувати у чотири групи з поступовим ускладненням навчального матеріалу. Виконання зазначених завдань передбачається всіма студентами, при цьому надається можливість різного темпу їхнього виконання, ступеня самостійності та ін.

Перший тип завдань. Вони містять відому для всіх студентів інформацію про досліджуваний об'єкт, процес чи явище, а також алгоритми, виконання яких призводить до відтворення раніше вивченого матеріалу. Даний тип завдань застосовується у випадку, коли необхідно визначити рівень знань, умінь та навичок на початку вивчення певної дисципліни з метою їх вирівнювання.

Другий тип завдань передбачає роботу з інформацією, що вимагає застосування окремих методів наукового пізнання (аналіз, синтез, абстрагування тощо). Їхнє застосування дозволяє студентам не тільки точно відтворити раніше вивчене, але й частково реконструювати його, модифікувати. У таких завданнях подаються відомі ситуації і способи їхнього вирішення з метою оволодіння студентами певними дослідницькими знаннями і вміннями.

Третій тип завдань передбачає вирішення стандартних проблемних ситуацій шляхом застосування нових способів діяльності. У завданнях зазначається послідовність дій без виокремлення операцій, характерних для кожного конкретного випадку. Самостійна пізнавальна діяльність студентів має продуктивний характер. Якщо студенти оволоділи способами вирішення даних завдань, то можна вважати, що в них сформовані необхідні для майбутнього фаху знання, вміння та навички.

Четвертий тип завдань передбачає визначення напряду діяльності, але не способів її реалізації. Завдання містять навчальний матеріал, який вимагає нетипових рішень у нестандартних умовах. Тут проявляється творча діяльність студентів. Їхнє виконання свідчить про високий рівень сформованості дослідницьких умінь, необхідних для здійснення соціальної практики.

Підкреслимо, що диференціація за ступенем складності завдань використовується не лише як засіб систематичного і послідовного оволодіння способами науково-дослідницької діяльності, а й для формування позитивного

ставлення до НДД, оскільки розв'язання посилюючого завдання стимулює бажання до подальшої роботи та підвищує самооцінку своїх можливостей.

Формування готовності майбутніх соціальних працівників до НДД передбачає застосування певних форм і методів навчання, які також вимагають врахування різного рівня здібностей та успішності студентів. Зокрема, дослідницькі завдання можуть виконуватися в групі у формі «вчимося разом». Кожна група отримує одно завдання, яке є підзавданням певної теми, над якою працює вся аудиторія. У результаті спільної роботи як окремих так і всіх груп досягається цілісне засвоєння матеріалу. В середині групи студенти самостійно визначають роль кожного у виконанні завдань (надається можливість вибору посилюючого для студента завдання). Таким чином, група має подвійне завдання: академічне – для досягнення пізнавальної чи творчої мети і соціально-психологічне – для формування культури спілкування під час спільної роботи.

Дієвою формою в процесі підготовки майбутніх соціальних працівників до НДД є дослідницька робота студентів у групах 5-6 осіб. У межах цих груп досліджується тема розбивається на завдання для окремого студента. При цьому викладач виконує роль організатора пізнавальної, науково-дослідницької, творчої діяльності майбутніх фахівців.

Технологія диференційованого навчання передбачає розробку різнорівневих завдань для самостійної роботи. У нашому дослідженні передбачається застосування репродуктивних, комбінованих і творчих самостійних робіт, відповідно до рівня пізнавальної самостійності студентів.

Реконструктивні самостійні роботи. При їхньому виконанні самостійна пізнавальна діяльність відбувається на рівні відтворення теоретичних знань, а практична діяльність здійснюється за зразком і спрямована, в основному, на копіювання дій викладача у заданій послідовності. Відзначимо, що при таких типах завдань самостійна пізнавальна діяльність студентів знаходиться на досить низькому рівні, оскільки цей процес не передбачає творчої складової. При цьому здійснюються елементарні мислительні операції. Тому рівень знань і вмінь студентів є невисоким. Однак у своїй практичній діяльності не варто відмовлятися від реконструктивних самостійних робіт, оскільки вони створюють базу для формування пізнавальної самостійності студентів на більш високому рівні. Тому на перших заняттях необхідними є чіткі і детальні вказівки, як виконувати те чи інше дослідження, в якій послідовності здійснювати практичні дії, як оформляти результати наукової роботи та ін.

Комбіновані самостійні роботи. Вони передбачають не тільки володіння раніше вивченим матеріалом, але й наявність певного рівня сформованості дослідницьких умінь. Студентам потрібно використовувати здобуті знання, реконструювати їх, узагальнювати окремі факти і явища, перетворювати, робити відповідні висновки. При цьому виконуються такі мислительні операції як узагальнення, абстрагування та ін. У результаті набуті знання поглиблюються, формуються нові, удосконалюються дослідницькі вміння.

Творчі самостійні роботи характеризуються високим рівнем пізнавальної самостійності студентів, яка розглядається нами як готовність вирішувати без сторонньої допомоги нові науково-дослідницькі проблеми. Тому в завдання для

самостійної роботи цього типу необхідно включати матеріал, який передбачає вирішення проблемних питань такими способами, які не впливають безпосередньо з вивченого. Такі завдання є наближеними до практики і потребують самостійного пошуку, а пізнавальна самостійність і практична діяльність носять творчий характер.

Відзначимо, що в процесі підготовки студентів до НДД органічно поєднуються всі три типи розглянутих самостійних робіт. Їхнє використання забезпечує поступове накопичення в студентів глибоких знань, а також допомагає формувати як професійні, так і науково-дослідницькі вміння.

Невід'ємною складовою науково-дослідницької підготовки магістрів, які здобувають «непослідовну» вищу освіту за спеціальністю «Соціальна робота», є індивідуальне консультування. Так, починаючи навчання в магістратурі, студентам необхідно вибрати тему наукової роботи для подальшого дослідження. Безумовно, ця процедура є нескладною для студентів з базовою вищою соціальною освітою. Випускники ж інших спеціальностей, маючи певні прогалини в знаннях і недостатній рівень сформованості дослідницьких умінь, відчують потребу в педагогічному сприянні з боку викладача. Відтак консультативна робота актуалізується на всіх етапах дослідницького пошуку студентів (табл. 1).

Таблиця 1

Індивідуальне консультування в процесі науково-дослідницької підготовки майбутніх соціальних працівників

Етапи роботи	Зміст діяльності	Результат
Мотивування і залучення студентів до НДД	Підготовка діагностичних методик для вивчення інтересів і здібностей студентів	Визначення студентами напряму досліджень
Вибір напряму (теми) науково-дослідницької діяльності	Формування переліку тем для дослідження	Вибір теми дослідження, визначення гіпотези, цілей і завдань
Складання плану роботи	Підготовка зразків та різних інструктивних карт для проведення дослідження	Розробка плану дослідження за вибраною темою; визначення списку літератури і вибір методів дослідження
Вивчення матеріалу з вибраної теми дослідження	Підготовка списку літератури, методик дослідження, офіційних Інтернет-ресурсів та ін.	Класифікація і обробка отриманих даних
Самостійна робота за темою дослідження та його презентація	Консультування студентів за необхідності; організація рефлексії	Оформлення матеріалів дослідницької роботи та їхня презентація
Оцінка результативності роботи	Аналіз проробленої роботи, самоаналіз	Визначення правильності вибраної освітньої траєкторії

Така форма консультативної роботи передбачає визначення і реалізацію кожним студентом індивідуального освітнього маршруту, який включає в себе визначення цілей і цінностей НДД, її змісту і форм. У результаті вибудовується індивідуальна модель консультативного супроводу кожного студента. При

цьому викладач може здійснювати консультативну роботу в групі в цілому, чи із студентами зі схожим рівнем готовності до НДД, інтересами і потребами.

Висновки. Професійна підготовка магістрів соціальної роботи до науково-дослідницької діяльності передбачає застосування диференційованого підходу. Його актуалізація зумовлена необхідністю «вирівнювання» ступеня готовності студентів першого року навчання до науково-дослідницької діяльності. Зазначене передбачає розробку відповідного навчально-методичного забезпечення підготовки студентів до НДД (диференційованих дослідницьких завдань із поступовим ускладненням навчального матеріалу, різнорівневих самостійних робіт), а також консультування студентів на всіх етапах їхнього наукового пошуку. Напрямом подальших досліджень є визначення ефективних позааудиторних форм і методів науково-дослідницької підготовки магістрів соціальної роботи.

Список використаної літератури

1. Галузинський В., Євтух М. *Педагогіка: теорія та історія: навчальний посібник*. К.: Вища школа, 1995. 237 с.
2. Гончаренко С. У. Наука й навчальний предмет. *Шлях освіти*. Київ, 2006. Випуск 1. С. 8-14.
3. Хмеляр І., Лукашук М. Методичні підходи диференціації та індивідуалізації навчання на заняттях хімії та біології. *Методика навчання природничо-математичних дисциплін. Наукові записки*. Серія: Педагогіка. Тернопіль, 2009. Випуск 1. С. 121-125.
4. Юзбашева Г. Диференційоване навчання – запорука успіху. *Наукові записки*. Серія: Педагогічні науки. Херсон, 2102. Випуск 109. С. 159-167.

References

1. Haluzynskyi, V., Yevtukh, M. (1995). *Pedahohika: teoriia ta istoriia* [Pedagogy: Theory and History]. Kyiv: Vyshcha shkola [in Ukrainian].
2. Honcharenko, S. U. (2006). Nauka y navchalnyi predmet [Science and educational subject]. *Education path*, 1. 8-14 [in Ukrainian].
3. Khmeliar, I., Lukashchuk, M. (2009). Metodychni pidkhody dyferentsiatsii ta indyvidualizatsii navchannia na zaniattiakh khimii ta biolohii [Methodical approaches to the differentiation and individualization of training in chemistry and biology classes]. *Methodology of teaching natural and mathematical disciplines. Proceedings. Series: Pedagogy*, 1, 121-125 [in Ukrainian].
4. Uzbasheva, H. (2012). Dyferentsiiovane navchannia – zaporuka uspikhu [Differentiated learning is a key to success]. *Proceedings. Series: Pedagogical Sciences*, 109, 159-167.

Стаття надійшла до редакції 13.10.2018 р.

Повидайчик Оксана

кандидат педагогических наук, доцент кафедры социологии и социальной работы ГВУЗ «Ужгородский национальный университет», г. Ужгород, Украина

РЕАЛИЗАЦИЯ ТЕХНОЛОГИИ ДИФФЕРЕНЦИРОВАННОГО ОБУЧЕНИЯ В ПРОЦЕССЕ НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОЙ ПОДГОТОВКИ МАГИСТРОВ СОЦИАЛЬНОЙ РАБОТЫ

Аннотация. В статье исследуется проблема внедрения технологии дифференцированного обучения в процесс научно-исследовательской подготовки магистров социальной работы, которая обусловлена переходом на двухуровневую систему профессиональной подготовки специалистов. Поскольку поступить в магистратуру на специальность «Социальная работа» может каждый выпускник бакалавриата, независимо от полученной им предыдущей специальности, указанное ставит магистров первого года обучения в неравное положение, в частности по степени их готовности к научно-исследовательской деятельности. Это обуславливает реализацию в процессе научно-исследовательской подготовки студентов определенных педагогических технологий, в частности дифференцированного обучения.

Цель статьи – определение особенностей реализации технологии дифференцированного обучения в процессе научно-исследовательской подготовки магистров социальной работы.

Задачи исследования: выяснить сущность дифференцированного обучения и его особенностей в образовательном процессе; определить пути реализации технологии дифференцированного обучения в процессе научно-исследовательской подготовки магистров социальной работы.

Методы работы: анализ и синтез научной литературы (для выяснения ключевых понятий исследования); историко-ретроспективный (с целью выявления особенностей дифференцированного обучения в историческом аспекте) систематизация, обобщение (для формулировки итоговых положений и выводов).

Установлено, что реализация технологии дифференцированного обучения обусловлена необходимостью «выравнивания» степени готовности будущих социальных работников к научно-исследовательской деятельности. Обоснована необходимость разработки соответствующего учебно-методического обеспечения подготовки студентов к научно-исследовательской деятельности (дифференцированных исследовательских задач с постепенным усложнением учебного материала, разноуровневых самостоятельных работ), а также консультирование студентов на всех этапах их научного поиска.

Ключевые слова: профессиональная подготовка социальных работников, магистр социальной работы, научно-исследовательская деятельность, технология дифференцированного обучения, исследовательская задача, самостоятельная работа, консультирование.

О. Povidaychyk

Candidate of Pedagogical Sciences (Ph.D.),

Associate Professor at the Department of Sociology and Social Work
State University «Uzhhorod National University»,

IMPLEMENTATION OF THE TECHNOLOGY OF DIFFERENTIATED EDUCATION IN THE PROCESS OF SCIENTIFIC RESEARCH PREPARATION OF MASTERS OF SOCIAL WORK

Abstract. The article deals with the problem of implementation of the technology of differentiated learning in the process of scientific research preparation of masters of social work which is conditioned by the transition to the two-level system of professional training of future social workers. Since every graduate of the bachelor's degree, regardless of his acquired previous specialty, can enter the magistracy for the specialty "Social Work", such conditions put the masters of the first year of study into an unequal situation, in particular, in terms of their degree of readiness for research activity. This leads to the implementation of certain educational technologies in the process of scientific research preparation of the students, in particular, the differentiated learning.

The purpose of the article is to determine the peculiarities of the implementation of the technology of differentiated learning in the process of scientific research preparation of masters of social work.

Objectives of the study: to find out the essence of differentiated learning and its peculiarities in the educational process; to determine the ways of implementing the technology of differentiated learning during the scientific research training of masters of social work.

Methods of work: analysis and synthesis of scientific literature (for clarification of key concepts of research); historical and retrospective (in order to identify the features of differentiated learning in the historical aspect); systematization, generalization (in order to formulate the final provisions and conclusions).

It is clarified that the actualization of the technology of differentiated learning is conditioned by the need to «equalize» the degree of readiness of future social workers for scientific research activities. Differentiated learning is defined as the form of organization of educational process, in which, with the help of certain content, forms, methods, rates and volumes of learning, the optimal conditions for mastering the students with the necessary knowledge, skills and abilities are created.

It has been established that differentiated learning is a progressive form of organization of scientific research training of future social workers and is implemented at practical and seminary classes, during frontal, group and individual work at lectures as well as in the process of independent work of future specialists.

The necessity of developing the appropriate educational and methodological support for students' preparation for scientific research activity (differentiated research tasks with gradual complication of educational material, multilevel independent work) is substantiated, as well as the counseling of students at all stages of their scientific search.

Key words: professional training of social workers, master of social work, scientific research activity, technology of differentiated learning, research task, independent work, consultancy.